

ταύτης, μοι εἶπεν ὁ ὁδηγός μου καὶ εὐγενὴς φίλος, εἰς τὰ βάθη μέσα τῆς γῆς εὐρέθη σωρὸς ξηρῶν ὀστέων καὶ ὠχρῶν, ὡς εἶνε ξηρὰ καὶ ὠχρὰ τῶν μαρτύρων. Εὐωδία ὡς ἀπὸ ξηρὰ ῥόδα ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ συντετριμμένα ἐκεῖ ὀστᾶ καὶ ἀπὸ τὴν ἐπ' αὐτῶν τέφραν. Πάραυτα προσκληθεὶς ὁ ἐφημέριος τοῦ Τζιβαλίου ἀνέγνωσε τρισάγιον ἐπάνω εἰς τὰ ὀστᾶ ἐκεῖνα καὶ οἱ σκαφεῖς τῶν θεμελιῶν τὰ ἐκάλυψαν πάλιν, ἵνα μὴ μολυνθῶσιν ἀπὸ τὴν δυσωδίαν τῆς ἀκαθάρτου ἐκείνης συνοικίας.

Τουρκόπαιδες ἀπὸ τὸ ἐκεῖ σχολεῖον, σχολάσαντες τὴν ὥραν ἐκείνην μᾶς περιεκύκλωσαν καὶ μερικοὶ νεαροὶ διαθασμένοι μὲ ἄγρια βλέμματα μᾶς περιετριγύριζον.

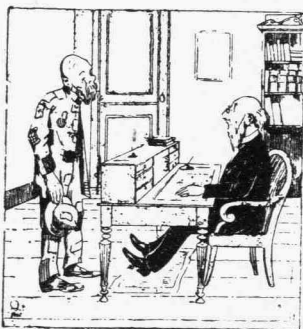
Ἐταχύναμεν τὰ βήματα.

Ὁ συνοδοιπόρος μου, ἐγγίσας πρὸς τὸ οὗς ἵνα μὴ ἀκουσθῇ παρ' ἄλλων, ἐνῶ κατεβαίνομεν τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο μέρος, μ' εἶπε :

— Ἐγὶνε μεγάλη σφαγὴ ἐδῶ τότε !

ΑΛΕΞ. ΜΩΡΑΪΤΙΔΗΣ

— 88 —

Σκληρὰ καλαμπούρια

— Φτωχὸς ἄνθρωπος εἶμαι, ἀφεντικό. Κάμετε ὅ,τι σᾶς φωτίσῃ ὁ θεός, νὰ μπαλλωθῶ κ' ἐγὼ ὁ καϋμένος ...

— Νὰ μπαλλωθῇς ! Μὰ ἐγὼ σὲ βλέπω καὶ εἶσαι πολὺ καλὰ μάλιστα ... μπαλλωμένος !